

som det ærede Medlem nu er kommen med. Det forekommer mig, at den Lov, der i Fjor blev forelagt af Justitsministeren, var overordentlig nyttig og passede udmærket til Forholdene, og som jeg udtrykkelig har sagt, saa tror jeg, at selv om Kommunerne ikke ere saa overordentlig tilfredse med den, saa ere Klagerne dog overdrevne, og at den Tid vil komme, da Klagerne lægge sig. Derfor sagde jeg ogsaa i Dag, at man skulde vente med Indholdet af denne Lov, til det var konstateret, at Folket er beroliget i den Henseende, indtil man har faaet Erfaring. Altsaa fordi jeg havde travlt med at faae den Lov igjennem i Fjor, har jeg fuldkommen Ret til i Aar at have travlt med at se at forhindre dette Lovforslag saa meget som muligt, og det vil jeg ogsaa gjøre, saa meget det staar i min Magt.

Forlagsstilleren (Tang): Det ærede Medlem som nu satte sig, skulde slet ikke lægge sig efter at være vittig; det ligger ikke for det ærede Medlem. Det ærede Medlem sagde, at man ikke kunde sige, at Kommunerne vare utugtige; det var en Urimelighed, for Kommunerne kunde ikke være utugtige. Det er en aldeles feil Opfattelse af Sproget! Vi sige, at et Land kan være utugtigt, og naar et Land kan være det, saa kan en Kommune ogsaa være det. I den Henseende tror jeg altsaa, det ærede Medlem vilde gjøre godt i at lære sit Modersmaal en lille Smule bedre at kjende, thi saa vilde det ærede Medlem vide, at der er aldeles Intet i Veien for, at man kan sige, at der er megen Utugt i en Kommune, eller at en Kommune er meget utugtig. Medens det ærede Medlem havde saa stor Kjærlighed til Loven i Fjor om Underholdsbidrag til Lægtebørn, har det jo nu vist sig for ham i Aar, at den Lov egentlig er uheldig; idet den har lagt store Byrder paa Kommunerne, hvilket han klagede over, i Stedet for at jeg siger: det er meget rigtigt, at Kommunerne have faaet disse Byrder, ligesom at den, der sætter Lægtebørn i Verden, skal frem med Pengepungen og op med sit Navn. Dette sætter det ærede Medlem sig ogsaa imod, hvorimod jeg siger, at Enhver, baade den Enkelte og Kommunen, skal bære Folgerne af sin Gjerning, og Andre skulle ikke bære disse for dem, naar de ere udforsgjerningen. Jeg forstaar i det Hele taget ikke, at det ærede Medlem i Fjor var saa ivrigt for at faae denne Lov sat igjennem, som godt kunde have ventet til i Aar og saa være bleven meget, meget bedre, medens det ærede Medlem nu i Aar kommer og vil forhindre Lægestruen med hendes Børn i at faae Un-

derholdsbidrag, naar Manden er Løben bort fra hende, en Pjalt, en uforstammet Slynge af en Mand, og dem have vi flere af, det er bevisligt. Skulde vi nu gaa til at nekte hende, Hæstehustruen, og hendes Børn dette Bidrag? Kan det ærede Medlem have Sind og Hjerte dertil overfor denne forladte Hustru, efter at han i Fjor havde saa travlt med at understøtte, løssagtige Kvindfolk, at han ikke kunde vente, til vi fik det Andet med? Jeg gjorde i Fjor opmærksom paa, at den forladte Hustru var nærmere til at faae Understøttelse, men det ærede Medlem vilde aldeles ikke høre Tale derom, men brugte derimod at gjøre Løier med mig ved at tale om Andelsbørn. Men da kom det ærede Medlem ogsaa uheldig fra det. Søvrigt kan jeg ikke Andet end anbefale Hovedtanken i dette Lovforslag. Hovedtanken er fuldstændig rigtig, og Retfærdigheden kræver dens Gjenneførelse. Derimod kan det meget godt være — det vil jeg bøie mig for — at det er rigtigt naar man siger til mig: Paragrafferne ere ikke rigtig affattede, de ere utydelige, uklare, o. s. v.; det har det ærede Medlem fra Svendborg (Tang) ikke forstaaet sig paa! Der siger jeg, bøier jeg mig for Sagkundskaben, der tilføres denne Sag, blot selve Tingene kan naaes.

Formanden (Høgskro): Det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brockenhuus-Schack) har bedt om Ordet for tredje Gang. Under Forudsætning af Thingets Samtykke (Opford) giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Brockenhuus-Schack: Jeg maa ganske overlade til Thinget nu at bestemme, hvem der er bedst inde i det danske Sprog, det ærede Medlem fra Svendborg (Tang) eller jeg. Jeg skal iøvrigt ikke forlænge Diskussionen. Det ærede Medlem gik saadan løs paa mig, fordi jeg slet intet Hjerte skulde have for disse forladte Kvinder, men jeg sagde just i mit Foredrag — men det overhørte maasse det ærede Medlem — at det var det Ærste i hans Lovforslag, jeg havde Interesse og Sympathi for. Jeg mente blot, at Forslaget skulde hvile i Diebliffet, saalænge den anden Lov ikke er gaaet ind i Befolkningen. Jeg bemærkede udtrykkelig og bestemt, at § 1, angaaende forladte Kvinder, var det Ærste i hans Lov, jeg havde Interesse for. Det er altsaa fuldkommen forkert, naar det ærede Medlem nu kommer og siger, at jeg intet Hjerte har for dem.

Ret: Dersom jeg forstod det ærede Medlem fra Vro (Brockenhuus-Schack) rig-